

[03-11-2012]



Kabouter Erwin

Erwin was klein.

Dat was al duidelijk toen hij geboren werd. Zijn moeder vond hem amper terug in zijn wieg. Telkens schoof hij weg onder de lakentjes. Alsof hij zich wou verstoppen voor de grote wereld.

Erwin werd een schattige kleuter. Alle kleuters zijn schattig. Vooral als ze klein zijn. Hij dartelde door het gras en plukte paddenstoeltjes.

In de lagere school begon het mis te gaan. Erwins gestalte bleef centimeters achter op deze van zijn klasgenoten. Enkel zijn oren groeiden. Zijn flaporen werden zijn bijzonderste kenmerk.

“Flappie. Konijn. Dwerg. Kabouter.” Erwin kende ze allemaal. De spottende namen waarmee hij nageroepen werd. Thuis hing hij aan de rokken van zijn moeder. Hun kleine huisje was zijn enige toevluchtsoord.

Zijn moeder trok met Erwin naar de dokter voor een otoplastiek.

Deze knikte een paar keer, bekeek de oorschelpen nauwkeurig en zei “euh.”

“Otoplastiek of de behandeling van afstaande oren, mevrouw, is zeer individueel.” Om zijn woorden kracht bij te zetten duwde hij zijn bril omhoog op zijn haakneus.

“In het geval van uw zoon, kan ik niets doen. Zelfs als ik een poging onderneem om het kraakbeen te hermodelleren, zullen zijn oren afstaand blijven. Het is een aangeboren afwijking van de oorschelp. Ze is te klein in verhouding tot de rest van het oor. Het spijt me.”

Het speet Erwins moeder ook. Ze had het kunnen weten. De vader van haar kind had ook rare oren gehad.

In het zesde leerjaar keken de meisjes op Erwin neer. En dat zou altijd zo blijven.

Alle hoop van zijn moeder was nu gericht op zijn puberteit. Je zag het vaak dat jongens een stevige groeischeut kregen. Het gebeurde soms ook tijdens hun legerdienst. Andere kost, veel beweging en discipline maakte van hen een man.

Erwin ontkrachtte de statistieken. Hij bleef klein. Op zijn achttiende was hij amper een meter vijfvijftig. En dat zou zo blijven, want de verplichte legerdienst werd afgeschaft.

Erwins oren hadden nu hun volwassen grootte bereikt.

Deze geruststelling kreeg hij van de dokter bij zijn laatste controle.

Hij voegde er nog wat wetenschappelijke informatie bij. Omwille van Erwins gestalte, sprak hij langzaam en kinderlijk.

“Je neus en oren blijven, in tegenstelling tot je ogen, je hele leven groeien! Hoe komt dit? Heel simpel. Je neus en oren bestaan uit kraakbeen. Ze blijven heel lang hetzelfde, maar als je eenmaal ouder begint te worden gaat het kraakbeen achteruit. Je oren worden minder elastisch waardoor ze gaan hangen. Daarnaast is het ook nog zo dat het vet in je gezicht minder wordt wat er voor zorgt dat je neus en oren nog groten lijken.”

Een schrale troost voor Erwin. Hij zette een muts op en liet zijn baard groeien.

Erwin is nu veertig jaar en werkt in een beschutte werkplaats. Want ook zijn verstand bleef klein. Bij de afdeling houtbewerking maakt hij schitterende meubels.

In zijn vrije tijd ontwerpt hij kabouters, huisjes, bruggetjes en molentjes. Liefdevol en met een eindeloos geduld schildert hij ze in vrolijke kleuren.

Zijn moeder is ondertussen overleden. Erwin bleef in hun huisje wonen. De tuin toverde hij om in een sprookje. Daar, tussen zijn kabouters, voelt hij zich groot.

Mieke Vandromme